

Деца пишу поезију

СОФИЈА ТРАЈАНОВСКИ

(13. новембар 2010)

VI/2, ОШ „Ђорђе Крстић“

Београд

СВЕТЛО

Светло није само лампа која светли
Као што су многи људи рекли.
Светло је заправо нешто друго,
А ја то нисам знала дуго.

Светло се појави тад кад сте тужни
И сви вам дани изгледају ружни,
Тада се појави у сваком човеку
И у његовом смеру мисли теку.

Па о светлу размишљате сваког дана
И тако зацељује животна рана.
Ето, светло није само лампа која светли
Како су многи људи рекли.

МЕСТО

Било је то скривено место.
Људи на њега нису долазили често.
Некада се не би ни видело
А многима чак није се свидело.

А они оштроумнији који би подигли поглед,
Испитивали би га и понели би и двоглед.
На том месту никад нису падале кише,
На њему је могло, наравно, и да се пише.

Мени се то место зато свидело
Јер се није превише видело
И јер на њега нису долазили често...
За мене то је једно сјајно место.

ХЛАДНОЋА

Ја осећам хладноћу чудну
Која ме ноћу често држи будну
Као да ми у срцу снег веје
А оно покушава да се згреје.

У мојој глави ветар неки дува,
У ушима све и свашта се кува,
У рукама као да држим лед...
Да ли ће се ствари довести у ред?

Међаву осећам у своме телу
Док пипам малу грејалицу врелу,
Али кад помислим на породицу моју
Хладноћа оде у кућу своју.

Напомена редакције Суштине поетике:
Песме Софије Трајановски објављујемо уз допуштење
њене мајке Јелене Трајановски Станковић